

בית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

תא"ל דורון פיילס – המשנה לנשיא

בעניין :

התובע הצבאי הראשי – המערער (ע"י ב"כ, אל"ם שרון זגגי-פנחס ; סא"ל אדורם ריגלר ; רס"ן תאה שליט ; סרן אבישי קפלן ; סרן נדב גלס)

נ ג ד

ח/XXX סמל א' א' – המשיב (ע"י ב"כ, עו"ד אילן כץ ; עו"ד בנימין מלכא ; עו"ד אייל בסרגליק ; עו"ד כרמית שחיבר)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי המרכז שניתנה בתיק מרכז (מעצרים) 65/16 (סא"ל רונן שור – שופט) ביום 31.3.2016. הערעור נדחה.

ה ח ל ט ה

1. בעניינו של המשיב, סמל א' א', מתנהלת חקירת מצ"ח. המשיב נחשד בעבירה של הריגה, בשל ירי שביצע לעבר מחבל פלסטיני. האירוע התרחש בבוקר יום חמישי, 24.3.2016, סמוך לאחר פיגוע דקירה שביצעו שני מחבלים פלסטיניים כנגד חיילי צה"ל בנקודת בדיקה שבחברון. במהלך התגוששות בין שני המחבלים לבין קצין וחייל שהוצבו בעמדת הבידוק, נורו המחבלים, ובסיום האירוע נותרו שכובים על הקרקע. החייל נפצע בכתפו. למקום הוזעקו כוחות ביטחון ורפואה. כחלק מכוחות התגבור, הגיע גם המשיב, שמשרת כחובש פלוגתי. המשיב סייע בטיפול בחייל הפצוע, עד שפונה על-ידי אמבולנס לקבלת טיפול רפואי. אין מחלוקת, כי בשלב מסוים ירה המשיב בנשקו האישי לעבר ראשו של אחד המחבלים, ששכב על הקרקע. האירוע תועד על-ידי תחקירן של ארגון "בְּפָּלֶם", שצילם את המשיב יורה במחבל. המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לשאלת המניע שעמד בבסיס מעשיו של המשיב. לטענת התביעה, המשיב ירה, במכוון וללא צורך מבצעי, במחבל, ששכב על

הקרקע, מתוך תחושת נקם ורצון להרוג את המחבל, שפצע את חברו. ההגנה טענה, כי המשיב חש בסכנת חיים וירה במחבל, על-מנת להגן על עצמו ועל השוהים בזירה.

2. חקירת מצ"ח בפרשה נפתחה בערבו של אותו יום ומיד לאחריה נעצר המשיב לצרכי חקירה. ביום 25.3.2016 עתרה התביעה הצבאית להארכת המעצר בבית הדין המחוזי, בחשד לעבירת רצח. בית הדין המחוזי נעתר לבקשת התביעה והאריך את מעצרו של המשיב בארבעה ימים. ביום 29.3.2016, עתרה התביעה הצבאית להארכת מעצרו של המשיב בתשעה ימים נוספים. בית הדין המחוזי קבע כי די בהארכת מעצרו של המשיב בשלושה ימים. ביום 31.3.2016 דן בית הדין המחוזי בפעם השלישית בבקשת התביעה להארכת המעצר בשמונה ימים נוספים, אז הודיעה התביעה כי המשיב חשוד בעבירת הריגה. לאחר בחינת הדברים, בא בית הדין קמא לכלל מסקנה, שלפיה:

"המחלוקת היא ביחס למניע... קיימות עדויות לפיהן הסביר [המשיב – בית הדין הצבאי לערעורים] את מעשיו בסכנה שחש מצד המחבל; התבטאויות אלה נמסרו עוד קודם לתחילת הליך התחקור הרשמי או חקירת מצ"ח ועוד לפני שנועץ בסנגור..."

ניתן להתרשם אף מהסרטון שהציגה התביעה לעיוני, כי גורמים שונים בשטח שבים ומתריעים – בעת שהחשוד נוכח במקום ושומע את הדברים – על סכנה כי המחבל עוטה מטען על גופו, וכי הוא עודנו חי... לא ניתן ללמוד מהעדויות השונות כי אכן נשלל החשש למטען על גופו של המחבל באותה עת... החשוד לא הוגדר כגורם פיקודי בשטח ואין חולק כי נהג על דעת עצמו. מכאן שקיים חשד סביר כי חרג מסמכות וביצע את הירי שלא כדין..."

קיימות ראיות לכאן ולכאן בשאלת המניע לביצוע הירי... על כן, לא ניתן להגדיר בהכרח את מעשהו של החשוד בדרגת החומרה הנובעת מן העבירה המיוחסת לו על-ידי התביעה. לפיכך, סברתי כי בנסיבות האמורות 'מקבילית הכוחות' שבין עוצמת הראיות לבין עילות המעצר מאפשרת להסתפק בחלופת מעצר... מובן, כי ככל שתחול התפתחות של ממש בחקירה, שתהיה לה השלכה על התשתית הראייתית ועילות המעצר, תוכל התביעה לפנות בבקשה לעיון חוזר".

3. נוכח האמור, הורה בית הדין המחוזי על החזקתו של המשיב במעצר פתוח עד יום 7.4.2016, נאסר עליו לשאת נשק וליצור קשר עם מי מן העדים הרלוונטיים. על החלטה זו ערערה התביעה הצבאית.

4. ביום 1.4.2016 התקיים בפניי דיון בערעור. במהלך הדיון התברר כי למעשה המחלוקת בין הצדדים נסובה על שאלת ההצדקה למעצר שלא מטעמים חקירתיים, אלא מטעמי מסוכנות ומטעמים שנעוצים בעילות המעצר הצבאיות. כן התברר, כי

מאחר שהחקירה הייתה מצויה בעיצומה, לא הועברו חומרי החקירה לסנגורים. סברתי, כי על-מנת לקיים דיון מספק בשאלת המעצר, ראוי כי החומר יונח בפני הסנגורים, וכי הצדדים יטענו לגוף הראיות. לאור הערותיי, הסכימו הצדדים כי המשיב ישהה במעצר פתוח עד ליום 5.4.2016, אז יימשך הדיון בערעור התביעה. היום הוסיפו הצדדים והשלימו טיעוניהם, לאחר שההגנה קיבלה לידיה את חלקו הגדול של חומר הראיות שנאסף עד כה.

נימוקי ערעור התביעה הצבאית

5. התביעה הצבאית לא השלימה עם החלטת הערכאה קמא וביקשה כי חלף קביעתו של בית הדין המחוזי, ייעצר המשיב במעצר ממשי.

6. נטען, כי קיימת בעניינו של המשיב תשתית ראייתית איתנה לביסוס החשדות, העולה כדי "חשד סביר" ואף כדי "ראיות לכאורה". סרטון שצולם בזירת האירוע, על-ידי תחקירן "בצלם", מתעד את מעשי המשיב "בזמן אמת" (סרטון זה יכונה להלן, לשם הנוחות, "סרטון התביעה"). מהסרטון עולה, כי בעוד המחבל שכוב על הקרקע, ומבלי שנראה שהמשיב מפגין סימנים של סכנה או דחיפות מיוחדת, מסר המשיב, בנחישות, את הקסדה שלו לחייל אחר, דרך את נשקו בזווית של 60 מעלות, סימן לקצינים העומדים בסמוך למחבל לזוז, ואז ירה, בקור רוח, מטווח קצר, לעבר ראשו של המחבל, שלא זז באופן מחדש. התביעה הדגישה, כי הירי בוצע, כשרבים מחבריו של המשיב שהו בסמוך אליו, ועלולים היו להיפגע. לטענת התביעה, לא עולה מן הסרטון כי המשיב היה מצוי בסכנת חיים או שפעל מתוך הגנה עצמית. כך למשל, המשיב לא הסתער, לא זרק את הקסדה, לא צעק, לא הזהיר את הסובבים אותו ולא דרך את נשקו במהירות. להשקפת התביעה, אף אחד מהנוכחים בזירה, אשר הקיפו את המחבל, לא נהג בצורה דומה ולא הפגין סימנים של סכנה. עוד צוין, כי בסרטון נוסף שמצוי בחומר החקירה, נראה המשיב מחייך "מחליף כמה טפיחות על השכם" עם שני אזרחים, ואין עולה ממנו כי המשיב היה לחוץ או שהיה נתון ב"סערת רגשות". התביעה הוסיפה וטענה, כי התבטאויות ספונטניות שהשמיע המשיב בפני חיילים וקצין, סמוך לאחר הירי, מחזקות את התשתית הראייתית ומלמדות על המניע שעמד מאחורי מעשיו של המשיב, שהוא מניע נקמני. כך למשל, מיד לאחר הירי, נשאל המשיב על-ידי מפקד הפלוגה, מדוע ירה במחבל, וענה "המחבל חי/זז, הוא היה צריך/חייב למות". חיילים נוספים מסרו, כי שמעו את המשיב אומר דברים דומים.

7. לעמדת התביעה, גרסתו של המשיב, שלפיה פעל מתוך סכנת חיים ורצון להגן על עצמו, היא גרסה כבושה ומתפתחת, שלא נטענה באופן מיידי, אלא רק מספר שעות

לאחר האירוע, ולאחר שנועץ בעורך דין. התביעה עמדה על כך שכחצי דקה לפני הירי, בשיחה שנערכה בין המשיב לסמל אופיר, אמר לו המשיב "מה המחבל חי". מייד לאחר הירי, אמר המשיב לרב"ט תומר ולסמל אופיר "משהו בסגנון דקרו את חבר שלי וניסו להרוג אותו אז גם לו מגיע למות", ולמפקד הפלוגה אמר "הוא חי הוא צריך למות או חייב למות". לטענת התביעה, אם אכן פעל המשיב מתוך תחושה של סכנת חיים, היה מצופה ממנו לומר שירה במחבל, כי חשש שהוא נושא עליו מטען. כשעתיים לאחר האירוע, עת התייצב בפני מפקד הגדוד, טען המשיב, כי "חש בסכנה מכיוון שראה את המחבל אז וראה שיש סכין לידו". לאחר שנשאל מדוע לא בעט בסכין השיב כי "חש בסכנה". אף בשיחה שהתקיימה סמוך לאחר מכן, בין המשיב לבין רב"ט דריה, פראמדיקית בגדוד, ציין המשיב כי המחבל "הזיז יד וראש לעבר סכין... ואז הוא ירה כי הוא הרגיש סכנה", אך לא העלה את עניין החשש ממטען. לטענת התביעה, שעתיים אחר-כך, לאחר שנועץ בעורך דין, טען המשיב, לראשונה, כי חשש שהמחבל נשא עליו מטען, שכן לבש מעיל. להשקפת התביעה, "גרסה מתפתחת זו, מעלה... ספקות כבדים ביחס לאמינות טענת ההגנה של המשיב". עוד סבורה התביעה, כי טענת המשיב נסתרת אף בראיות שנאספו – התנהגותו במהלך האירוע, כפי שנצפית בסרטון, מלמדת על קור רוח מצידו, ועל כך שפעל באופן מחושב ונחוש; עדויותיהם של עדי הראייה, אשר בפניהם התבטא המשיב, כי המחבל "צריך היה למות", ונמנע מלציין כי ביצע את הירי בשל סכנת חיים; והמרחק הרב של הסכין מהמחבל, כפי שנראה בסרטון נוסף שמצוי בחומר החקירה. התביעה הצביעה על ההבדל המשמעותי בין התנהגותו של המשיב לבין התנהלותם של שאר הנוכחים במקום, אשר על-פי המתועד בסרטון, לא נראה כי חשו בסכנת חיים. לעניין זה צוין, כי מפקד הפלוגה העיד כי בשום שלב לא חש בסכנת חיים, וחייל נוסף, אשר עמד לצד המשיב, מסר כי אם היה יודע שהמשיב מתכוון לירות במחבל, היה עוצר בעדו מלעשות כן. עוד נטען, כי טענת המשיב נסתרת, גם נוכח התנהלותו בחקירה. לעניין זה צוין, כי המשיב מסר תשובות מתחמקות, ציין כי אינו זוכר פרטים מסוימים וסירב לשתף פעולה עם כל פעולת חקירה שהוצעה לו, ובכלל זה עריכת שחזור ועריכת עימותים. הוטעם, כי אף התבטאויות המפקדים, וביניהן דברי מפקד הפלוגה, כי המשיב לא מסר הסבר "אינטליגנטי" לביצוע הירי, וכן התרשמות מפקד הגדוד, כי המשיב "לא אומר לו את האמת", בעניין הסיבה שבגינה ביצע את הירי, מלמדות על חוסר סבירותה וחוסר הגיונה של טענת המשיב. לעמדת התביעה, אף אם נשמעו קריאות בזירת האירוע, כי יש חשש שהמחבל נושא עליו מטען חבלה, התנהגותם של הנוכחים בזירה מלמדת כי הדברים לא הגיעו לכדי סכנת חיים ממשית ומיידית, אלא מדובר היה בסכנה

ערטילאית, שלא הצריכה פעולה מיידית. התביעה הדגישה שהקריאות כי המחבל חי וכי יש עליו מטען, נשמעו כדקה וחצי לפני שהמשיב ירה במחבל. להשקפתה, מדובר בפרק זמן ארוך, שאינו מתיישב עם טענת המשיב, שלפיה פעל משום שחש בסכנת חיים מיידית, לאחר ששמע את הקריאות. כן צוין, כי היו דרכים מידתיות יותר להסיר את הסכנה, אם הייתה כזו.

8. עוד טענה התביעה, כי שגה בית הדין קמא עת קבע כי קיימות ראיות "לכאן ולכאן", וכי הצבר הראיות אינו מקים חשד סביר, ואף למעלה מכך, לכך שהמשיב ירה במחבל במכוון, וללא צורך מבצעי. הודגש, כי משקיים צבר ראיות משמעותי לכך שהמשיב פעל במודעות מלאה לטיב מעשיו ולהשלכותיהם, והיה מודע כי אין בירי שביצע כל צורך מבצעי, עבר המשיב, לכאורה, עבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

9. נטען גם, כי בית הדין קמא שגה, בקובעו כי לא ניתן להגדיר, בהכרח, את מעשיו של המשיב כעומדים בדרגת החומרה המיוחסת לו על-ידי התביעה. להשקפת התביעה, "פרשנות" בית הדין קמא, כי מעשיו של המשיב עולים כדי חריגה מסמכות, משמעה כי בית הדין קמא לא קיבל את טענת המשיב, כי פעל מתוך סכנת חיים, שכן לפי הוראות הפתיחה באש, לא נדרש היה המשיב לקבל אישור מגורם פיקודי למעשיו, אם אכן חש שנשקפה לו סכנת חיים. הודגש, כי ירי בניגוד להוראות הפתיחה באש עולה אף הוא כדי מעשה אסור, אשר מקים את יסודותיה של עבירת ההריגה, המיוחסת למשיב.

10. לטענת התביעה, נוכח חומרת החשדות וטיב הראיות שנאספו, מתקיימות, במלוא עוזן, עילות המעצר של המסוכנות, המסוכנות הצבאית והפגיעה הקשה במשמעת הצבא. הוטעם, כי נסיבות האירוע, ובפרט השימוש שעשה המשיב בנשק חם, מקימים חזקת מסוכנות. בעניין זה הופניתי לפסיקת בית דין זה, שלפיה, בעבירות מן הסוג שבהן נחשד המשיב, קמות עילות מעצר מובהקות, אשר מחייבות מעצר ממשי.

עמדת ההגנה

11. ההגנה ביקשה לדחות את ערעור התביעה הצבאית. ראשית, טענה ההגנה, כי סרטון התביעה כלל לא נבדק, ולפיכך לא ידוע האם נערך.

12. ההגנה הוסיפה וטענה, כי המשיב לא פעל מתוך כוונה להרוג או לרצוח את המחבל, אלא משום שחש סכנת חיים ממשית לו ולכוח שנמצא בזירת הפיגוע, וביקש לנטרל את הסכנה ולהציל חיים. לתמיכה בטענתה הציגה ההגנה סרטון אחר,

שהוסרט על-ידי אחד מן האזרחים שהיו במקום (סרטון זה יכונה, אף זאת לשם הנוחות, "סרטון ההגנה"). בסרטון נצפה המשיב, יחד עם צוות מגן דוד אדום, מטפלים בחייל הפצוע, ששכב על אלונקה, ומפנים אותו לאמבולנס. בסרטון נשמעות קריאות "המחבל הזה עוד חי... שהוא לא יקום עלינו"; "יש עליו כנראה מטען שימו לב עד שלא בא חבלן לא נוגעים בו"; "הוא חי בואנה שמישהו יעשה משהו". מהסרטון עולה כי האווירה שנשקפה בעיני המשיב הייתה אווירה של סכנת חיים – המשיב הוזעק לזירה בסיומו של האירוע, לאחר שלא ישן עשרים וארבע שעות, כשהוא נתון "בסערת האירוע", לעומת אחרים "שהיו כבר במקום נרגעו"; המחבל לבש מעיל ביום שרב; צעקות בדבר חשש שהמחבל נושא עליו מטען נפץ נשמעו ברקע; הייתה התראה מוקדמת מפני פיגוע משולב עם חגורת נפץ; אף צוות מגן דוד אדום, שנכח בזירה, לא קיבל אישור להתקרב למחבל, בגלל החשש למטען. מסרטון התביעה עולה, כי המשיב ואזרח נוסף היו היחידים שהביטו במחבל, ואילו האחרים התעסקו בעניינים אחרים. משהבחין המשיב בתזוזות מחשידות של המחבל, כשבמרחק מה ממנו מונחת סכין, "פירש את הדברים בצורה שונה", חשב שהמחבל חי ומסכן אותו ואת הנוכחים בזירה, ופעל כדי לנטרל את הסכנה.

13. אשר לטענת התביעה כי גרסתו של המשיב היא גרסה כבושה, נטען, כי עדים רבים העידו כי אכן היה חשש למטען. לשיטת ההגנה, ההסבר לשאלה מדוע לא ציין המשיב, באופן מיידי, כי חשב שהמחבל נשא מטען, נעוץ בכך שלאחר האירוע חווה "טראומה" והיה "בהלם", ובמקום שמפקד הפלוגה יבין זאת, הוא הוסיף וביקש ממנו "תשים כפפות ותלך לאסוף את המוח של מחבל". בהמשך אותו היום, ננזף המשיב על-ידי מפקדיו, הושעה מתפקידו כלוחם, נחקר ארוכות במצ"ח וחש מושפל. משכך, לטענת ההגנה, אין זה מפליא מדוע ציין, בחקירתו במצ"ח, כי אינו זוכר פרטים רבים מן האירוע, ואין לקבוע בשל כך ממצאים לחובתו. הוטעם, כי אף הראיות שעליהן מסתמכת התביעה, מחזקות את גרסת המשיב. כך למשל, כשנשאל רב"ט תומר, שבפניו ציין המשיב כי "דקרו את חבר שלי וניסו להרוג אותו אז גם לו מגיע למות", האם המשיב הרג את המחבל מתוך נקמה, השיב, כי "עדיין המחבל נראה חשוד, משום שלבש מעיל ויכל להסתיר פצצה".

14. להשקפת ההגנה, התביעה הצבאית הציגה תמונה חד-צדדית, המנוגדת לראיות בתיק. כך למשל, ציינה התביעה כי לאחר הירי נראה המשיב מחויך ולוחץ ידיים לאזרחים, ואולם נמנעה מלציין, כי עדים רבים, ובכלל זה מפקד הפלוגה ורב"ט דריה, העידו כי המשיב היה נראה לחוץ, מבולבל ומבוהל. הודגש, כי מפקד החטיבה, בעדותו, ציין כי התכוון לטפל באירוע כאירוע משמעותי, והדבר מעיד על כך שהמפקדים לא ראו את מעשיו של המשיב בחומרה רבה. ההגנה ציינה, כי משנשאל

מפקד הגדוד מהן ההוראות ביחס לתרחיש של חגורת נפץ, השיב כי ההוראות אינן בפניו. משכך, תמה הסניגור "אבל בכל זאת מצפים מחייל שנמצא באירוע, שהוא חש בסכנה... לדעת את ההוראות שהמג"ד לא יודע".

מסכת הראיות

15. בחומר החקירה בעניינו של המשיב מצויים סרטונים, וביניהם סרטוני התביעה וההגנה, שתוארו לעיל, וסרטונים נוספים, אשר מתעדים מקטעים מהשתלשלות האירוע. באחד הסרטונים נראה המשיב, לאחר אירוע הירי, לוחץ ידיים לאזרחים. במהלך החקירה נגבו, באריכות, אמרותיו של המשיב ונמסרה שורה ארוכה של עדויות של עדי ראיה – חיילים, קצינים, אזרחים, אנשי צוות מגן דוד אדום וגורמים אחרים, שהיו בזירת האירוע או כאלה שעמם שוחח המשיב לאחר שביצע את הירי. נסקור להלן, בפירוט הנדרש, את חומר החקירה.

16. סגן מאיר, מפקד המחלקה, מסר בעדותו במצ"ח כי בעת הגעתו לזירת האירוע ערך בדיקה גופנית ראשונית של המתבלים, זיהה כי אחד מהם עדיין חי והנחה את אחד החיילים לשמור עליו. כן ציין כי בעט בסכין שהייתה מונחת ליד המחבל, שהיה עדיין חי, למרחק של 3-4 מטרים ממנו. לדבריו, עדכן את כוחות הביטחון כי קיים חשש שהמחבל נושא עליו חגורת נפץ ועל-כן, יש להזמין חבלן. כן ציין, כי שמע מישהו צועק כי ייתכן שהמחבל נושא עליו חגורת נפץ.

17. מפקד הפלוגה, רס"ן תום, אשר הגיע לזירת האירוע לאחר הפיגוע, מסר כי שניות ספורות לפני ששמע את הירי שביצע המשיב, הבחין שאחד המתבלים עדיין חי ופנה לדווח על כך לחמ"ל. מבירור שערך עם המשיב, מייד לאחר הירי, מסר לו המשיב "משהו בסגנון של 'הוא חי/הוא זז' 'הוא חייב למות' או 'הוא צריך למות'". העד הדגיש כי הוא "זוכר את הדברים בצורה מאוד מעורפלת... לא זוכר מילים ומשפטים במדויק". לטענתו, לא חש בסכנה ממשית מהמתבלים לאחר "ניטרולם" הראשוני. עוד ציין, כי המשיב "היה נסער... היה בהלם וסערת רגשות".

18. כן נגבתה עדותו של רב"ט תומר, לוחם בגדוד, שהיה נוכח באירוע. רב"ט תומר ציין כי המשיב ניגש אליו, מסר לו את קסדתו, "אמר משהו כמו תזוזו" וירה לעבר המחבל. תחילה ציין תומר, כי לפני האירוע אמר לו המשיב "משו [כך במקור] בסגנון של דקרו את חבר שלי והמחבל חי". בהמשך תיקן, כי הדברים נאמרו לו לאחר הירי ולא לפניו, והוסיף כי לאחר האירוע אמר לו המשיב, שהיה נראה בעיניו לחוץ, "דקרו את חבר שלי וניסו להרוג אותו אז גם לו מגיע למות". כשנשאל, האם המחבל היווה איום, השיב "אני חושב שכן". עוד הוסיף, כי המחבל היה נראה חשוד, משום שלבש מעיל והיה יכול להסתיר בתוכו פצצה.

19. סמל אופיר, שהונחה על-ידי מפקד המחלקה לאבטח את המחבל החי, בשל החשש כי היה ממולכד, ציין בעדותו במצ"ח, שכחצי דקה לפני הירי שאל אותו המשיב לגבי אחד המחבלים "מה זה הוא חי?", הוא השיב בחיוב וציין כי אסור לגעת בו, מכיוון שכנראה יש עליו מטען חבלה וכי ממתנינים לחבלן. עוד מסר כי לאחר הירי שמע את המשיב צועק כי המחבל דקר את חבר שלו.

20. חייל נוסף העיד כי שמע את המשיב אומר כי המחבל דקר את חבר שלו, מייד לאחר הירי. החייל הפצוע מסר, כי ראה שהמחבל עוד חי "וזז עם הראש והידיים", וכי שמע צעקות שכנראה יש עליו מטען.

21. עוד העידו במצ"ח אנשי מגן דוד אדום, שהגיעו לזירה לאחר הפיגוע. בין היתר, העיד מר אלימלך, נהג אמבולנס. מר אלימלך ציין כי זיהה "שהמחבל קצת זז מבחינתי מהרגע הזה הוא מהווה איום, לכן אני ירדתי מהאמבולנס עם נשק M-16 וכיוונתי עליו מכיוון שהייתה מסוכנות, בלי לדרוך רק אחזתי לכיוונו שאם אני רואה שהוא עושה תנועה מוגזמת אני אוכל להגיב. הגעתי לאמבולנס ראיתי שהתנועות לא כאלה מאיימות אז הזזתי את האמבולנס שנוכל להזיז את החייל". העד ציין, כי לא ראה שמישהו "זיכה" את המחבל (היינו – איש לא וידא כי המחבל אינו נושא עליו חומר נפץ, ואינו מהווה עוד סכנה).

22. מר אורי, חבר כיתת הכוננות של היישוב הסמוך ונהג אמבולנס, מסר בעדותו כי חשב שהמחבל נושא מטען חבלה על גופו ולכן צעק זאת "בקולי קולות". לטענתו, החשד עלה בגלל לבושו של המחבל. כן מסר כי המחבל "זז עם הראש ועם הידיים". עוד העיד במצ"ח מר עופר, נהג אמבולנס. מר עופר ציין כי התריע פעמיים שהמחבל עדיין חי וביקש שמישהו יטפל בזה. העד ציין, כי המחבל לבש מעיל, על אף שהיה זה יום חם. מר שלמה, חובש בצוות הכוננות, ציין כי ראה את המחבל מנסה לזוז. מר שלמה מסר כי היו "המון צעקות של לחץ שיש שם פצצה" ולכן חש סכנה. לדבריו, "המראה היה מלחיץ. מצד אחד אתה יודע שהוא פצוע מצד שני הוא מנסה להגיע לבית החזה עם היד...". בחומר החקירה מצויות עדויות של אנשי מגן דוד אדום נוספים, אשר מסרו כי המחבל זז, כי המראה שלו היה חשוד, שכן לבש מעיל ביום שרב, וכי הובע חשש בשטח כי המחבל היה ממולכד. חלק מן העדים מסרו כי חשו בסכנה בעקבות כך. אוריאל, לוחם בכיתת הכוננות, ציין כי מנקודת מבטו, משראה שהמחבל "לא מנוטרל" לחלוטין, הסיק כי "האירוע לא נגמר יש חשש לפיצוץ".

23. רב"ט דריה, פראמדיקית בגדוד, אשר שוחחה עם המשיב בטלפון לאחר האירוע, מסרה כי המשיב היה נסער, וציין כי המחבל הזיז יד וראש לעבר הסכין שהייתה

קרובה אליו, והוא ירה כי הוא חש סכנה לחייו. נוכח סערת הרגשות שהביע המשיב, דיווחה על כך לקב"ן.

24. מפקד הגדוד, סא"ל דוד, מסר בעדותו במצ"ח כי שוחח עם המשיב כשעתיים לאחר האירוע, והמשיב ציין, כי משראה את המחבל אז והסכין לידו, חש סכנה ועל-כן ירה לעברו. מפקד הגדוד שאל את המשיב מדוע לא בעט בסכין והמשיב ענה כי חש בסכנה. מפקד הגדוד מסר לו כי הוא חושב שהוא משקר ושבעיניו הירי לא היה מוצדק, משום שמפקד הפלוגה, שעמד בסמוך, לא חש בסכנה. מפקד הגדוד הודיע לו כי הוא מושעה מתפקיד לחימה ויילקח לתחקיר אצל מפקד חטיבת כפיר. לדברי מפקד הגדוד, "למיטב זכרוני לא עסקנו במצב שכזה של מחבל עם חגורת נפץ בהוראות הפתיחה באש". כשנשאל מה לדעתו יש לעשות בעת היתקלות עם מחבל שנושא חגורת נפץ השיב "במידה והמחבל חי ואני מזהה כי הוא עומד להפעיל את מתג הפעלת החגורה הייתי מבצע ירי על מנת לנטרל".

25. בצהריי היום הוסע המשיב על-ידי סמל אבישי לשיחה אצל מפקד החטיבה. סמל אבישי מסר בעדותו במצ"ח, כי במהלך הנסיעה שאל את המשיב "מה הסיפור" והמשיב השיב שראה מעיל מנופח וחשב שיש על המחבל חגורת נפץ.

26. סגן מפקד הפלוגה, סגן אליצור, ציין בחקירתו, כי שוחח עם המשיב בטלפון בשעות הצהריים, וכי המשיב אמר לו שראה את המחבל אז וחשב שהוא יגיע לסכין או שיש עליו מטען, מכיוון שלא ראה שמישהו בדק אותו. הקצין הוסיף, כי המשיב ציין שמישהו צעק שאולי יש על המחבל מטען ושהוא לבש מעיל או "משהו לא מתאים". סגן אליצור ציין ששאל את המשיב האם התכוון להרוג את המחבל או האם "זה היה מעצבים" והמשיב ענה לו שאסור להרוג מחבל, גם אם הוא על הרצפה, אולם הוא ראה שנשקף ממנו סיכון.

27. אל"ם יריב, מפקד חטיבת יהודה, ציין כי הגיע לזירת האירוע בשלב שבו פינו את המחבלים. עם הגעתו קיבל דיווח, כי אירע "אירוע חריג" והחליט לבצע תחקיר ולטפל "משמעתית" באירוע. לאחר מכן, התבקש על-ידי מפקד חטיבת כפיר, שהתייעץ עם הפרקליט לעניינים מבצעיים, "להשאיר" את החקירה למצ"ח. אל"ם יריב מסר, כי לפי ההנחיות, בעת פיגוע סכינאי יש לפנות את הפצועים ולהעניק להם טיפול מהיר. מפקד החטיבה הדגיש, "כי מצב שבו אנו מזהים איום חבל[ני] על המפגעים אנו עוצרים את הכול וממתינים לחבלנים לזיכוי המפגע". אל"ם יריב אישר כי הייתה התראה ל"פיגוע איכותי". משהוצגה לו גרסת המשיב ציין כי "היה מובן למרבית הכוחות בזירה שהאירוע הסתיים, לא נשקפת סכנה ולא מדובר באירוע עם חמושים בנשק חם... הייתה שליטה על המרחב". משעומת עם העובדה שאף מפקד המחלקה הזעיק חבלן מחשש למטען, ציין כי אינו מכיר אף גורם צבאי

שהעלה את החשש למטען על המחבל, וכי הדבר לא עלה בדיווחים שקיבל. לדבריו, "הכוחות בזירה לא התנהלו כמו בזירת מטענים, ולכן להבנתי טענה זאת אינה במקומה". כשנשאל האם הכוחות בשטח תודרכו על חשש ממטען על מפגע או רק על אירוע סכינאי, השיב "אני העברתי למפקדים תרגול... אני רוצה להאמין שעבר לכלל החיילים".

28. בדיון היום הוצג מסמך ראשוני מן המכון לרפואה משפטית, שממנו עולה כי הפגיעה בראשו של המחבל היא הפגיעה הקטלנית.

גרסת המשיב

29. בחקירתו הראשונה, שהחלה בשעות הערב המוקדמות של יום האירוע, מסר המשיב כי לאחר שטיפל בחייל הפצוע וסייע בפינויו לאמבולנס, שמע צעקות כי המחבל נושא מטען נפץ. לגרסתו, נזכר בתדריכי מפקדיו על אודות התראות של אירוע "פיגוע איכות", אשר כולל מחבלים מתאבדים, ירי ומטעני חבלה, וחשב שמדובר ב"פיגוע שגורר פיגוע", וכי המחבל ממתין שיתאספו אנשים רבים על-מנת להפעיל את המטען שעל גופו. המשיב אסף את קסדתו, שהייתה מונחת על הרצפה, הלך לכיוונו של רב"ט תומר, ובדרכו הבחין בראשו של המחבל אז מצד לצד וידו זזה לכיוון הסכין, אשר הייתה מונחת לצידי גופו. לדבריו, חשש שמא הוא עלול לדקור אדם נוסף או להפעיל מטען חבלה, אשר עלול לפגוע בכוחות שהיו בזירה. "בהחלטה של שבריר שנייה" מסר לרב"ט תומר את קסדתו, דרך את נשקו בזוית של 60 מעלות, אמר לאנשים "זוזו" וירה כדור בודד לעבר ראשו של המחבל. להשקפתו, הנוכחים במקום היו שאננים וחשבו שהאירוע הסתיים. לדבריו "החובה שלי זה להגן על מדינת ישראל ותושביה... אני סה"כ נטרלתי איום שהיה, ממשי מידי שסביר מאוד שהיה קורה... אני תיארתי את הסרט שאני הייתי בו... אותו מחבל עם המעיל השחור ביום שמש חם אש אני קלטתי אותו אז וצעקו שיזהרו שיש עליו מטען ויש התראות על המידע המודיעיני על התראות חמות שהביאו וזה סימנים מאוד מחשידים לפעולה". לטענתו, ירה אך כדור אחד על-מנת לנטרל את המחבל ומייד לאחר מכן פרק את הנשק. כשנשאל מדוע ירה לעבר ראשו של המחבל, השיב כי עשה זאת "על מנת לנטרל לו את כל הפעולות שהוא רוצה... אם הייתי יורה למרכז מסה או לרגל או ליד, או שהייתי מדליק את חגורת הנפץ והיא הייתה מתפוצצת או שהוא עדיין יכל היה להפעיל את המערכת". כשעומת עם עדותו של רב"ט תומר, שלפיה ציין בפניו כי "המחבל דקר את חבר שלו ומגיע לו למות", השיב כי לא דיבר איתו. בחקירתו הראשונה הסכים המשיב להיבדק בבדיקות שונות ולערוך עימות, במידת הצורך. בחקירתו השנייה במצ"ח ציין, כי אינו זוכר שצעק לאחר הירי כי "המחבל

דקר את חבר שלי", וכי אינו זוכר את השיחה עם סמל אופיר ועם רב"ט תומר. לטענתו, אם אמר לאחר האירוע שהמחבל צריך היה למות או שהגיע לו למות – התכוון לכך שהייתה סכנה ממנו.

30. כשהתבקש להצביע על נקודת זמן בסרטון התביעה, שבה עלה בו החשד שהמחבל עלול להתפוצץ, השיב כי אינו יודע. כשנשאל המשיב מדוע בחר לירות במחבל דווקא בשלב לאחר שאסף את הקסדה שלו ולא לפני כן, השיב שאינו יודע איך לענות על כך וכי אינו זוכר במדויק. כשנשאל היכן היה בנקודות זמן מסוימות בסרטון, ומה עשה שם, השיב כי אינו זוכר. כן ציין, כי אינו זוכר במדויק באיזה שלב שמע את הקריאה כי יש מטען על המחבל.

31. בחקירתו השנייה, ציין כי יסכים לעריכת עימות רק לאחר שייוועץ בעורך דין "והוא יגיד מה אני אעשה". כן הסכים לעריכת שחזור, רק בליווי עורך דין.

32. בחקירתו השלישית במצ"ח, ציין המשיב כי לאחר הירי התבקש על-ידי מפקד הפלוגה "להרים את המוח של המחבל". לטענתו, לא ציין זאת קודם לכן, משום ש"זה היה לי קשה הייתי נסער מזה". למשיב הוצג סרטון שצולם לאחר הירי, בשלב שבו פינו את גופות המחבלים, שבו, כאמור לעיל, הוא נראה לוחץ ידיים לאזרחים. משנשאל מדוע לחץ ידיים, השיב "אנחנו לוחצים להרבה אנשים את היד, בין אם פלסטינאים, יהודים, ארגונים... על מנת לייצר בסופו של דבר שקט". עת צוין בפניו כי אינו נראה כמי שנתון "בסערת רגשות", השיב "שטח זה לא פה. אני יכול להגיד שהייתי בסערת רגשות". עוד טען כי אינו זוכר את השיחה הטלפונית שערך עם רב"ט דריה, הפראמדיקית בגדוד. כשעומת עם עדותו של מפקד חטיבת יהודה, שלפיה גם אם היה חשש למטען, הוא נשלל על-ידי הכוחות בשטח, השיב "לפי מה שאני יודע לא היה חבלן... אני לא זוכר דבר כזה שבדקו... לפי הסרטון אפשר לשמוע שהיה אמור להגיע חבלן...".

דיון והכרעה

33. לא יכולים להיות עוררין על כך שקמה הצדקה מובהקת למעצרו של חייל אשר יורה במפגע, שאינו מהווה עוד סכנה לחייל ולמצויים בסביבתו, בין שהוא פצוע ובין שאינו פצוע, ללא טעם מבצעי ומתוך רצון לבוא עימו חשבון. מעשה כזה הוא מעשה אסור ומנוגד בתכלית לערכיה של המדינה ולערכי מוסר אוניברסאליים ויהודיים. מעשה ירי כזה מפר, באופן ברור ובוטה, את הערך "טוהר הנשק", הנמנה בין ערכי היסוד של צה"ל – "החייל ישתמש בנשקו ובכוחו לביצוע המשימה בלבד אך ורק במידה הנדרשת לכך, וישמור על צלם אנוש אף בלחימה..." (השוו: ע/153/03 סא"ל

שגיא נ' התובע הצבאי הראשי (2004); ע/66/05 סמל נ' ר' נ' התובע הצבאי הראשי (2005).

34. צה"ל הוא צבאה של מדינת ישראל, שהיא מדינת חוק דמוקרטית, שערך השמירה על חיי אדם הוא אצלה ערך ראשון במעלה. אין ניתן להסכין, על-כן, עם פעולות פרטיות של חיילים, שהן פעולות בלתי חוקיות, פוגעניות, שאין להן כל הצדקה או צורך. הצבא והחברה אינם יכולים להיות סובלניים למעשים כאלה.

35. חיילי צה"ל הלוחמים באיו"ש מתמודדים, יום יום, שעה שעה, ובמיוחד בתקופה האחרונה, בפעילות אינטנסיבית, שוחקת ומסכנת חיים, עם איום בפיגועי טרור, שלא אחת, למרבה הצער, מתממשים. העייפות, הדחק, השחיקה, תחושת הסכנה ולא אחת גם תחושות של כעס ואיבה כלפי מפגעים שניסו ולעיתים גם הצליחו לפגוע בחבריהם לנשק – כל אלה הם כר פורה לשחרור רסן ולשימוש אסור ולא ראוי בכוח, בסמכות ובנשק שניתנים בידי חיילים. ההבנה וההזדהות עם האתגרים הניצבים בפני החיילים הלוחמים אינה יכולה, בשום פנים ואופן, להכשיר מעשי עבירה.

36. בית דין זה עמד לא אחת, בפרשות שעסקו בעבירות אלימות כלפי פלסטינים על מידת הנזק שגורמים מעשים כאלה-

"החוסן המוסרי של צבא ההגנה לישראל, ערכיו ורוחו, הם הבסיס לחוסנו הצבאי ולעוצמתו. חיילים, אשר נוהגים באלימות לא מוצדקת, בשררה ובאכזריות כלפי מי שנתון למרותם באותה השעה, ונותנים פורקן ליצריהם, בניגוד גמור לערכי המדינה והצבא, מחלישים את הצבא כלפי פנים- הם מפריס ברגל גסה את הצו שלא לנהוג באלימות ופוגעים במרקם של המשמעת הצבאית. הם מלבים שלא לצורך שנאה ומעשיהם עלולים להביא להינע נוסף לפגוע בחיילים או באזרחים ישראלים. הם מחלישים את הצבא ואת המדינה כלפי חוץ- בפוגעם פגיעה קשה בתדמיתה של המדינה ובאופן שבו נתפסות פעולות הצבא על ידי המתבונן מן החוץ. אלימות עלולה להיות נגע מדבק. למרבה הצער נתקלים אנו, אף לאחרונה, במקרים לא מעטים של חיילים אשר נוהגים באלימות אסורה ומיותרת כלפי תושבים פלסטינים. ההיכוננות ליצר, ההיסחפות לאלימות של חיילים צעירים, בנסיבות שתוארו, של שירות קשה ומסוכן, בסביבה עוינת, יש לה פוטנציאל רב. בהעדר רסנים ברורים עלולה התופעה להתפשט ולכרסם עוד במשמעת הצבא, היא עלולה לפרוץ מחוץ למסגרת של הפעילות המבצעית, ליחסים בין החיילים לבין עצמם, בינם לבין מפקדיהם. היא עלולה להפוך טבע שני לחיילים גם מחוץ למסגרת הצבאית" (ע"מ/35/09 סגן א' מ' נ' התובע הצבאי הראשי (2009); ע/51/14 סג"ם ד' ט' נ' התובע הצבאי הראשי (2014); ע"מ/24/08 סמל א' מ' נ' התובע הצבאי הראשי (2008)).

דברים אלה יפים שבעתיים כשמדובר בשימוש בנשק חם, מתוך מטרה לפגוע או לגרום למוות. הלכתו הברורה של בית הדין הצבאי לערעורים היא, כי מעשי אלימות לא מוצדקים כלפי מי שנתון לשליטתו של חייל ולא מהווה סכנה, מצדיקים מעצר

ועל-פי רוב אינם מאפשרים הסתפקות בחלופת מעצר (ראו לדוגמה ע"מ/35/09 הנ"ל). מובן, כי הלכה זו חלה, ביתר שאת, על מעשי ירי, ודאי כאלה שאחריתם מוות.

37. פרשה זו החלה בהפצתו של סרטון (שכונה לעיל סרטון התביעה). צפייה בסרטון, כשלעצמו וכפשוטו, מעלה, לכאורה, תמונה קשה של ירי, ללא סיבה נראית לעין, במחבל ירוי, אשר שוכב חסר אונים. התביעה הצביעה, בהודעת הערעור ובטיעוניה המפורטים בפניי, על שורה של היבטים אשר צריכים להביא, להשקפתה, לתפוס את שנחזה בסרטון כפשוטו – כי המשיב ירה במחבל, שהיה פצוע באותה עת, כדי לבוא עימו חשבון על כי דקר את חברו. היבטים אלה, כשלעצמם, תומכים לכאורה בהשקפה זו – המשיב לא נראה נסער, עובר לירי; הוא אמר, סמוך לאחר שירה, דברים שמהם ניתן להסיק כוונה נקמנית; הוא לא ציין מיד כי ירה מתוך תחושת סכנה; גרסתו בעניין זה גובשה בשלבים ופורטה רק שעות לאחר האירוע, לאחר שהייתה לו הזדמנות להיוועץ באחרים. אם זו הדרך הבלעדית שבה ניתן להכיל את חומר החקירה – הייתה קמה, במובהק, הצדקה למעצרו של המשיב. כעת ואולי גם בהמשך הדברים.

38. אלא, שמחומר החקירה עולה, לכאורה, גם דרך אפשרית אחרת לבחון את מעשיו של המשיב. סרטון ההגנה ממחיש באופן ברור, את שבא לידי ביטוי בשורת עדויות, של חיילים ושל אזרחים (חלקם בעלי תפקיד) שהיו במקום ואשר אינו בא לידי ביטוי כלל בסרטון התביעה – כי מרבית הנוכחים במקום חששו כי המחבל הפצוע נושא עליו מטען. חשש זה נלמד בעיקר מהתרעות קודמות על מעשי פיגוע עתידיים ומלבושו של המחבל, שלא התאים למזג האוויר ששרר באותו היום ואשר נחשד ככסות לחגורת נפץ או לכלי נשק. חשש זה קינן בליבם של מפקד המחלקה והחייל שעימו וגם בלב חיילים נוספים. מן החקירה עלה, כי ההוראות הצבאיות בגזרה לא ייחסו חשש מובנה להיותו של מחבל דוקר נושא עליו מטען נפץ ועל-כן החיילים שבאירוע לא עשו בעניין זה כל מעשה אקטיבי מובחן, שנועד לבדוק קיומו של מטען. בקרב האזרחים, ובעיקר אנשי מגן דוד אדום, שרר חשש של ממש כי המחבל הפצוע נושא עליו מטען נפץ והם, וגם אחרים, הזהירו בקול רם את הנוכחים שלא להתקרב למחבל, בטרם יודא הגורם המתאים כי אין הוא נושא פצצה. המשיב הגיע למקום האירוע לאחר שהסתיים פיגוע הדקירה ושני המחבלים נורו. עד שירה היה המשיב בסביבת אנשי מד"א, בקרבת אמבולנס, ועסק בפינוי חברו הפצוע. שם נשמעה האזהרה, באופן ברור וחד, כי ייתכן שהמחבל נושא עליו מטען. עניין זה של החשש כי המחבל הפצוע נושא עליו מטען חבלה לא נולד, אפוא, אצל המשיב רק

בשעות הצהריים או הערב. הראיות הדגימו באופן ברור כי עניין זה ניטע אצלו עובר לירי.

39. משאלה הם פני הדברים, וכשידוע כי המתבל נראה מזויז את ראשו ואת ידיו עובר לירי, וכשאף זאת ידוע, כי גורמי הצבא לא הונחו להניח כי המתבל נושא מטען חבלה – הסברו של המשיב כי סבור היה שהמתבל ממולכד, כי ראה אותו זו, כי חשש שהוא עומד להפעיל את מטען החבלה וכי מצא את הסובבים לא ערניים לכך – הוא, לכאורה, הסבר חלופי אפשרי, אשר מעוגן בנסיבות האירוע, שעלו מן הראיות שנאספו. יפים לכאן הדברים שנפסקו בפרשת **ג'ילאני** :

"אל לנו לבחון את פעולותיהם של אנשי כוחות הביטחון במצבי לחימה, בגדרם נשקף סיכון ממשי לחייהם ולשלומם, באופן תלוש מהסיטואציה המיוחדת בה הם פעלו. יפים, לעניין זה, דברי הנשיא א' ברק בע"א 5604/94 אוסמה חמד ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 498 (2004) :

'כאשר שוטרים או חיילים פועלים בתנאי לחץ וחירום שלא הם גרמו, המונעים מהם שקילה ובחינה רגילים של החלופות והמחייבים החלטה מהירה שלא ניתן להתכונן אליה מראש, יש לבחון את סבירות פעולתם במסגרת תנאים מיוחדים אלה. אין לנתק את ההתנהגות מהתנאים שסבבו אותה. אין להעתיק את ההתנהגות ל'תנאי מעבדה'" (שם, בפסקה 12 לפסק דינו של הנשיא ברק)

עוד יש להזכיר, כי בית משפט זה קבע, לא אחת, כי יש להותיר 'מרווח טעות' לשוטרים ולחיילים הפועלים בתנאי קרב, או במסגרת פעילות מבצעית. הטעם לעמדה זו, נעוץ בתובנה לפיה יראוי להותיר לחיילים מרווח סביר של טעות היכולה להיגרם כתוצאה מתנאי המקום, השטח והזמן העומדים ברקע האירוע המבצעי שבמחלוקת והמחייבים החלטה מהירה ולא התייעצות משפטית על המותר והאסור באותו רגע' (ע"א 3684/98 מדינת ישראל נ' אחלייל (7.3.1999), בפסקה 5 לפסק הדין). עוד ראוי להביא מדבריו של השופט א' א' לוי ברע"א 5203/08 מדינת ישראל נ' אגבריה (24.09.09) (להלן: עניין אגבריה), שם נאמר כי: 'אף אם הייתי סבור – ואיני סבור כך – כי החיילים שגו בהפעלתו של נוהל מעצר חשוד, דומה כי טעות זו, בנסיבותיו הפרטניות של המקרה דן, נכנסת לגדר מתחם שיקול הדעת אותו יש להעניק לחייל המתמודד במצבי אמת בשטח' (שם, בפסקה 9 לפסק הדין)" (בג"ץ 143/12 **ג'ילאני ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח'** (טרם פורסם, 20.7.2014)).

40. לא כל הקשיים שעליהם עמדה התביעה הוסברו על-ידי ההגנה באופן מניח את הדעת, אולם את עיקרם ניתן לתלות בסערת הנפש שבה היה מצוי המשיב. מצבו זה נלמד לא רק מדבריו שלו אלא מעדויות כמעט כל מי שפגשו, עד לחקירתו. סערת נפש כזו אינה מפתיעה – יהא המניע שעמד ביסוד מעשהו של המשיב אשר יהא – מדובר

באירוע מסעיר ומטלטל. בקטע הסרטון שבו נראה המשיב לוחץ ידיים, אין כדי להפריך את הרושם שהתקבל אצל שורת העדים, כי המשיב היה נסער ומבולבל.

41. נמצא, כי בצד ההשקפה, שלפיה ממכלול הראיות עולה, לכאורה, תמונה של ירי שאין לו הצדקה והוא נעשה כמעשה נקמה, ניצב, לכאורה, תסריט אפשרי, שלפיו המשיב סבר בטעות כי המחבל ממולכד ומתכוון להפעיל את המטען. אין ניתן לומר, ששים לב למפורט לעיל, כי זו, על פניה, טענה לא מהימנה, שאין מאחוריה טעות כנה. ייתכן כי גם אם טעה המשיב טעות כנה היה עליו לנהוג אחרת – להזעיק את מפקדיו, להתריע בפני הסובבים באופן נמרץ יותר כי עליהם לזוז או כיוצא באלה פעולות. אולם אז מידת הפליליות של מעשיו נמוכה הרבה יותר מזו שמייחסת לו התביעה.

42. משאלה הם פני הדברים, ומשעניינו במסכת מורכבת של ראיות, שצריך שתתברר לעומקה, ומשהתביעה ציינה, בהגינותה, כי אין טעמים חקירתיים של ממש שבגינם מוצדק המעצר, מצאתי כי החלטת בית הדין קמא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר פתוח בתנאים שקבע, היא החלטה ראויה.

43. הערעור נדחה, אפוא.

ניתנה והודעה היום, כ"ו באדר ב' התשע"ו, 5 באפריל 2016, בפומבי ובמעמד הצדדים.

דורון פיילס, תא"ל
המשנה לנשיא בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ר ו ר י ס

למקור	נאמן	העתק	_____ חתימת המגיה:
מכני	קורל	סגן	
הדין	בית	קצינת	_____ תאריך: